

maal eller Understøttelsesformaal end dem, de allerede nu indirekte hde. Jeg synes, at naar en Mand ved sit Arbejde skaber Kapital, opretholder Samfundet og bidrager til, at alle de Ting komme til Vejse, som Samfundet og dets enkelte Medlemmer skulle bruge fra Dag til Dag, men ikke faar saa meget derfor, at han i og for sig kan leve sorgfrit, og i hvert Fald i de allerfleste Tilfælde ikke faar mere end det nødvendige for at kunne leve fra Dag til Dag, er det fuldstændig urigtigt at betegne ham som Snylter, fordi han ikke kan betale 10 til 20 Kr. om Aaret til en Ulykkesforsikring uden derved at javne meget væsentligt af sit og sin Families Underhold. Der findes fattigt paa vort Samfund Snyltere, Mennesker, som bruge en Mængde af Samfundets Goder uden at udrette noget gavnligt for Samfundet, og for hvis Underholds Skyld overmaade mange Mennesker, mange Gange baade Hundreder og Tusinder af Mennesker, maa lide Nød, medens hine kunne faa tilfredsstillet alle deres Lyster og leve i Lüksus paa ethvert Punkt. De Mennesker, siger jeg, kan man betegne som Snyltere, thi de arbejde ikke, men de bruge Arbejdets Udbytte. Men man kan sandelig ikke betegne som Snyltere de Folk, der arbejde, men som til Trods for deres Arbejde ere saa fattige, at de ere ude af Stand til at sørge for sig selv, naar deres Arbejdskraft slipper op.

Jeg vil gerne ende med at sige, at jeg fuldstændig slutter mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgtreds (Meyer), naar han sagde, at ingen mere end Socialdemokraterne, det Parti, hvortil jeg og det ærede Medlem høre, ere interesserede i denne Sags Gennemførelse, og det er jo ganske naturligt. Jeg vil da ogsaa sige, at det er mit Haab, at det maa lykkes at føre denne Sag igennem saaledes, at det bliver en virkelig Ulykkesforsikring for alle ubemidlede. Hvis vi vilde være egoistiske og se paa Sagen fra et rent Klassestandpunkt, kunde min Partifælle og jeg sige: Vi ere tilfredse, naar vi faa en Ulykkesforsikring for det egentlige fysiske Arbejde. Det vilde være et egoistisk, et ensidigt Standpunkt at stille sig paa. Men vi have ikke stillet os paa dette Standpunkt, thi vi mene, at alle, som overhovedet lide uforskyldt Nød, har Samfundet en Pligt til at understøtte. Jeg vil derfor haabe, at den Lov, som maatte komme ud af disse Forhandlinger, og at det Udvalgsarbejde, som vil følge efter Forhandlingerne, maa blive en saadan, som omfatter alle og giver dem en saa stor Understøttelse, som er nødvendig, for at de kunne leve, saa at man

ikke først giver dem en Ulykkesforsørgelse og bagefter bliver nødt til at give dem Fattighjælp, fordi man har givet dem for lidt. Vil man indvende, at det bliver for dyrt, da vil jeg sige, at det bliver aldrig for dyrt at understøtte Mennesker, som mangle Evne til at klare sig selv. Det kan ikke nytte, at man stiller sig paa Standpunktet: Det er for dyrt, for de Mennesker skulle dog leve. Og paa en hel Mængde andre Punkter stiller man sig heller ikke saaledes, at man siger: Det er for dyrt, det kunne vi ikke overkomme. Nej, man siger: Hvad er Opgaven, som vi skulle have løst? Opgaven her er jo at raade Gud paa Følgerne af de Ulykker, som forefalde, og som ingen kan siges direkte at være Skyld i eller at have forvoldt. Det er Opgaven at raade Gud herpaa, og ere vi enige om det, ville vi Maalet, jo saa maa vi ogsaa ville Midlerne og se at finde dem. Der er ingen Tvivl om, at vi ere i Stand til at finde dem, naar vi kun ville gaa den rigtige Vej. Men saa længe man vil have Forholdet ordnet saaledes, at det i fortrinlig Grad skal være de smaa, der bære Byrderne ogsaa til Statsgjemed, ligesom de allerede bære dem ved deres Virksomhed for at opretholde Samfundet, ja, saa længe vil det knibe med at faa Pengene. Men vil man tage Midlerne der, hvor Midlerne ere, vil man tage dem hos Kapitalen — maaste efter en stigende Maalestof alt efter Kapitalens stigende Størrelse — vil man ogsaa kunne faa tilstrækkelige Midler, uden at det vil volde noget Savn der, hvor de tages.

Anden Viceformand (Trier):

Folketingsmanden for Aalborg Amts 2den Valgtreds (Bramsen) har forlangt Ordet for tredje Gang. Hvis ingen gør Indsigelse derimod (Ophold) — har det ærede Medlem Ordet.

Bramsen: Efter at det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgtreds (F. Bøssen) i næstforrige Møde havde udtalt sig i et længere Foredrag, og jeg saa i næste Møde havde imødegaaet ham, kunde jeg jo nok tænke, at der i Dag vilde komme et Tilsvær fra den Side, om jeg end havde tænkt mig Muligheden af, at der i de Indvendinger, som det ærede Medlem fandt Anledning til at gøre mod mig, havde været noget mere, end jeg paa nogen Maade har kunnet finde dert. I det ærede Medlems forrige Foredrag var der to Grundbetragtninger, hvortil hver enkelt Ytring i hans Foredrag kunde henføres. Den ene Grundbetragtning var den, at det Forslag, som